

ιφ

γιάννης αντάμης
αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**ιφ,
αποσπάσματα**

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

**Dreamtigers 2016
www.dreamtigers.gr**

Λίγο να ζήσουμε, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τα σύνορα της φυλακής μας. Τριάντα χρόνια το πολύ, τόσο μας παίρνει να συνειδητοποιήσουμε τα όρια μέσα στα οποία θα κινηθούν οι πιθανότητές μας. Αποκτούμε επίγνωση του πραγματικού, και είναι σαν να υπολογίζουμε το μήκος μιας αλυσίδας που μας δένει τα πόδια. Τότε λέμε: «Αυτό είν' η ζωή; Τίποτα παραπάνω απ' αυτό; Ένας κλειστός κύκλος που επαναλαμβάνεται, πάντα ίδιος;». Να μια δύσκολη στιγμή για κάθε άνθρωπο.

José Ortega y Gasset, «Αισθητικό Τρίπτυχο», Printa 2011 (μετάφραση Αλίκη Βασώνη, Αγγελική Μαυρομμάτη, Ειρήνη Οικονόμου, Τατιάνα Φραγκούλια, Ελίνα Χέλμη)

Το νησί αυτό δεν θα το βρεις σε κανένα χάρτη. Κι όμως, υπάρχει, όσο υπάρχει και η θάλασσα τριγύρω και ο ουρανός από πάνω του.

Το νησί αυτό είναι η μεγαλύτερη φυλακή πάνω στον πλανήτη. Εγκληματίες από ολόκληρο τον κόσμο έρχονται στο νησί αυτό για να εκτίσουν το τελευταίο μέρος της ποινής και της ζωής τους. Κάτι σαν τα νεκροταφεία ελεφάντων στους τροπικούς.

Το νησί αυτό είναι ο τροπικός του σωφρονιστικού μας συστήματος.

Δεκάδες φιλόσοφοι και επιστήμονες εργάζονται στο νησί αυτό μελετώντας τη συμπεριφορά των καταδίκων, πειραματιζόμενοι πάνω στις αντιδράσεις τους, αναλύοντας τους τρόπους που εκείνοι πάντοτε εφευρίσκουν για να κάνουν τις συνθήκες της ζωής τους και τις περιστάσεις του θανάτου τους να ξεχωρίζουν.

πεντε, δεκα, δεκαπεντε.. ναμαι ξανα. εδω, μπροστα
στο τειχος των δακρυων. στεκομαι ορθιος στο τειχος
κατα μετωπο. μετραω ρυθμικα κι εχω τα ματια μου
κλειστα και σφραγισμενα. δεν κλεβω. μεσα απο τα
δαχτυλα μου δεν κοιτω. κλεβοντας ζω, μα οταν
παιζω, παιζω τιμια

Ταξίδεψα όλη τη νύχτα και έφτασα στο λιμάνι νωρίς το πρωί. Ήθελε άλλες δύο ώρες μέχρι να αναχωρήσει το πλοίο, μα έτσι όπως ήμουν, κουρασμένος και άγρυπνος, προτίμησα να επιβιβαστώ νωρίτερα, παρά να τριγυρνάω σαν το αδέσποτο ανάμεσα σε σκυθρωπούς λιμενεργάτες κι ηλίθια θαλασσοπούλια. Ανέβηκα τη σκάλα, διέσχισα έναν διάδρομο ανάμεσα σεπαράθυρα που δεν έβλεπαν πουθενά και σε καθρέφτες που τίποτα δεν έδειχναν μέχρι που έφτασα σε ένα μεγάλο, άδειο και σκοτεινό σαλόνι. Έτυχε να πέσω πάνω στην αλλαγή βάρδιας και το φως της μέρας δεν είχε προλάβει να διαδεχτεί τον ηλεκτρισμό. Ήμουν μόνος και ήταν όλα σιωπηλά και έρημα. Κάθισα σε μία πολυθρόνα και απλώθηκα όσο καλύτερα μπορούσα προσπαθώντας να ξεγελάσω το σώμα μου. Έκλεισα τα μάτια μου και άφησα το σκοτάδι του ύπνου να καταπιεί το ημίφως του μυαλού μου. Και έτσι, πρόωρα επιβιβασμένος, ακίνητος, αόρατος, ανύπαρκτος, αποκοιμήθηκα.

Οι ινδιάνοι δεν φωτογραφίζονται ποτέ.

Δεν θέλουν να τους φωτογραφήσουν. Πιστεύουν ότι με την φωτογραφία τούς κλέβουν την ψυχή. Πως χάνεται η ψυχή τους στη φωτογραφία. Πρωτότυπος τρόπος για να χαθεί μια ψυχή.

Το αστείο είναι πως οι ινδιάνοι δεν έχουν άδικο. Απόδειξη ότι Ινδιάνοι πλέον δεν υπάρχουν. Τους φωτογράφησαν και τους κινηματογράφησαν τόσες φορές που σχεδόν κανένας τους δεν έμεινε.

Κι οι λίγοι τελευταίοι μονάχα τις φωτογραφίες φοβούνται πια. Κι από αυτές πιο πολύ τις οικογενειακές.

Οικογενειακές φωτογραφίες σαν τάφοι οικογενειακοί.

Είδα τρία όνειρα ή νομίζω πως θυμάμαι τρεις διαφορετικές εικόνες σε μία μονάδα ύπνου. Οι δύο πρώτες ήταν δυσάρεστες, βίαιες και εφιαλτικές. Η τρίτη ήταν γελοία.

Στην αρχή με είδα να επισκέπτομαι το σπίτι ενός φίλου εφευρέτη, που μόλις είχε κάνει μια καινούρια ανακάλυψη. Είχε επινοήσει ένα πλυντήριο-στεγνωτήριο για εγκεφάλους. Ο φίλος μου με παρακάλεσε να δοκιμάσω την εφεύρεσή του και εγώ αφελώς αποδέχτηκα με προθυμία. Και αφού αφαίρεσα το μυαλό μου με την ίδια ευκολία που κάποιος βγάζει το καπέλο του, το παρέδωσα στο φίλο και την επιστήμη. Εκείνος τότε το έβαλε μέσα σε ένα μηχάνημα το οποίο και έθεσε αμέσως σε λειτουργία. Με διαβεβαίωσε πως σε λίγη ώρα θα έχω πίσω το μυαλό μου, πλυμμένο, καθαρό και απαλλαγμένο από κάθε δυσάρεστη και περιττή σκέψη. Μου ζήτησε να περιμένω κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο το δρόμο.

Η εφεύρεση όμως φαίνεται πως δεν είχε ακόμα τελειοποιηθεί και ο φίλος άρχισε τότε με μισόλογα να με προετοιμάζει για το ενδεχόμενο να έχω θυσιάσει το μυαλό μου στο βωμό της επιστήμης. Εγώ μην μπορώντας μάλλον να σκεφτώ κάτι άλλο, αφού δεν είχα πια μυαλό, απέμεινα να κοιτάζω έξω

από το παράθυρο τον δρόμο, ώσπου διέκρινα τον εαυτό μου να περνάει από κάτω. Στο σημείο αυτό αρχίζει το δεύτερο μέρος του ονείρου.

Ήμουν, λέει, εγώ και περπατούσα σε ένα δρόμο και ήμουν έτσι όπως είμαι και στην πραγματικότητα, μόνο που είχα μια τεράστια κοιλιά που με κόπο κουβαλούσα. Και τότε του ονείρου μου ο σιωπηλός αφηγητής μου είπε πως αυτή η κοιλιά δεν ήταν από το αλκοόλ ή άλλες καταχρήσεις, αλλά πως ήμουν, λέει, έγκυος. Όχι γυναίκα έγκυος, ούτε άνδρας που προσποιούνταν την εγκυμοσύνη της γυναίκας. Ήμουν έγκυος εγώ και μάλιστα σε μήνα πολύ προχωρημένο και είχα μέσα μου ένα παιδί κανονικό, που εγώ επρόκειτο σύντομα να γεννήσω. Κι ύστερα, στο δρόμο περπατώντας, έμπλεξα σε έναν καυγά με μια ομάδα από αλήτες. Κι ενώ στην αρχή αμυνόμουν και ανταπέδιδα σε εκείνους τις προσβολές και τα χτυπήματά τους, στη συνέχεια υποχώρησα μπροστά στην αριθμητική τους υπεροχή. Έπεσα κάτω βαστώντας την τεράστια κοιλιά μου και εκείνοι τότε άρχισαν να με κλωτσάνε εκεί ακριβώς, στη φουσκωμένη μου κοιλιά. Πολλές φορές και με ολοένα και αυξανόμενη δύναμη.

Και τότε ξεκίνησε η Τρίτη φάση του ονείρου, όπου η παρέα των αλητών ενώθηκε και έγινε ένας άνθρωπος. Ένας αλήτης. Ο αλήτης εγώ. Μάζεψα από κάτω το μωρό που είχα με τις κλωτσιές μου φέρει

πρόωρα στον κόσμο και στον δρόμο, το αγκάλιασα
στοργικά και ορκίστηκα στο εξής πως θα είμαι ένας
υποδειγματικός πατέρας.

εικοσι, εικοσπεντε.. ειμαι εγω. παλευω να φτιαξω
εναν αλλο διαρκως, μα παντα μενω ο ιδιος. ο
ανθρωπος που μετραει. το νεο, εξελιγμενο ειδος.
ειμαι ο κανοντας του παιχνιδιου και μερος του
προβληματος. ειμαι σαραντα κι αφηνω πισω μου τον
προλογο για να περασω στο θεμα επιτελους. το
θεμα μου εισαι εσυ. το θηραμα μου

βασανιστήρια. γιατί αφήνουν αναγνωρίσιμα ίχνη, ενώ η «αισθητηριακή απομόνωση», δηλαδή κατάργηση της όρασης με δεμένα μάτια, έμβολα στα αυτιά για κατάργηση της ακοής, μάσκα στην μύτη και το στόμα, ώστε να καταργείται η όσφρηση, δεμένα χέρια και πόδια για περιορισμό της κίνησης, όλα αυτά οδηγούν το άτομο στην απομόνωση από τον περιβάλλοντα χώρο και την επιστροφή σε εμβρυϊκή εξαρτημένη σχέση με τον Φύλακα. στο (...) δεν προτιμώνται τα κλασικά βασανιστήρια, γιατί αφήνουν αναγνωρίσιμα ίχνη, ενώ η «αισθητηριακή απομόνωση», δηλαδή κατάργηση της όρασης με δεμένα μάτια, έμβολα στα αυτιά για κατάργηση της ακοής, μάσκα στην μύτη και το στόμα, ώστε να καταργείται η όσφρηση, δεμένα χέρια και πόδια για περιορισμό της κίνησης, όλα αυτά οδηγούν το άτομο στην απομόνωση από τον περιβάλλοντα χώρο και την επιστροφή σε

εμβρυϊκή εξαρτημένη σχέση με τον Φύλακα. στο (...) δεν προτιμώνται τα κλασικά βασανιστήρια, γιατί αφήνουν αναγνωρίσιμα ίχνη, ενώ η «αισθητηριακή απομόνωση», δηλαδή κατάργηση της όρασης με δεμένα μάτια, έμβολα στα αυτιά για κατάργηση της ακοής, μάσκα στην μύτη και το στόμα, ώστε να καταργείται η όσφρηση, δεμένα χέρια και πόδια για περιορισμό της κίνησης, όλα αυτά οδηγούν το άτομο στην απομόνωση από τον περιβάλλοντα χώρο και την επιστροφή σε εμβρυϊκή εξαρτημένη σχέση με τον Φύλακα. στο (...) δεν προτιμώνται τα κλασικά βασανιστήρια, γιατί αφήνουν αναγνωρίσιμα ίχνη, ενώ η «αισθητηριακή απομόνωση», δηλαδή κατάργηση της όρασης με δεμένα μάτια, έμβολα στα αυτιά για κατάργηση της ακοής, μάσκα στην μύτη και το στόμα, ώστε να καταργείται η όσφρηση, δεμένα χέρια και πόδια για περιορισμό της κίνησης, όλα αυτά οδηγούν το άτομο στην απομόνωση από τον περιβάλλοντα χώρο και την

Είχα δεχτεί την πρόσκληση από έναν παλιό μου συμπολεμιστή να περάσω το τέλος του καλοκαιριού στο νησί του. Δεν θα ήταν ακριβώς διακοπές. Ποτέ δεν έμαθα πως είναι να πηγαίνεις διακοπές. Ίσως επειδή με διακοπές μοιάζει ολόκληρη η ζωή μου. Μια ζωή ήρεμη και αδιάφορη, που διακόπτεται κάποιες φορές όταν αποφασίζω να δουλέψω.

Φροντίζω να επιλέγω δουλείες επικίνδυνες και ανυπόληπτες, που δύσκολα θα δέχονταν οι άλλοι να τις κάνουν και που για αυτό είναι και εξαιρετικά προσοδοφόρες.

Καμιά δουλειά από μόνη της δεν είναι ντροπή. Ντροπή είναι η δουλειά ως προϋπόθεση τόσο πολλών άλλων πραγμάτων. Όλες οι δουλειές, άλλωστε, προσφέρουν τελικά το ίδιο αποτέλεσμα. Παρέχουν ένα άλλοθι και κάτι σαν σανίδα σωτηρίας. Δημιουργούν μια αλληλουχία λογικών υπολογισμών, προβληματισμών, συμπερασμάτων, απασχολώντας το ανθρώπινο μυαλό κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μην περισσεύει ούτε στιγμή για να σκεφτούμε και να συνειδητοποιήσουμε πόσος παραλογισμός κρύβεται πίσω από όλα αυτά.

Κάποτε, όταν θα βρεθούμε όλοι άνεργοι, όλοι απολυμένοι από τον μεγάλο εργοδότη, θα

καταλάβουμε επιτέλους την απάτη. Μα τότε, αντί να επαναστατήσουμε και να απαιτήσουμε της χαμένης μας ψυχής τα δεδουλευμένα, θα παραδοθούμε στη μεγάλη απόγνωση. Η αδυναμία να λύσουμε το μεγάλο γρίφο θα μας γεννήσει απουσία νοήματος για τα πάντα. Κι αυτό θα είναι το τελευταίο πράγμα που θα γεννηθεί σε έναν κόσμο εκ γενετής νεκρό.

Εγώ θα βάζω τις φωνές
κι εσύ θα μεταφράζεις.

Εσύ θα φέρνεις λέξεις στο μυαλό
κι εγώ θα τις μαντεύω.

Εγώ θα λέω ό,τι μου 'ρχεται
κι εσύ θα απολογήσε:
«Μην τον ακούτε! Έχει πιει.
Μην τον παρεξηγείτε!»

Εγώ θα ψάχνω λόγια μαγικά
κι εσύ θα μου τα βρίσκεις.
Εσύ θα ψάχνεις λόγια ακριβά
κι εγώ θα σου τα κλέβω.

Εγώ θα λέω αυτό που θες
κι εσύ θα λες πως θέλεις.

Εσύ θα λες, «σε κλείνω, είναι αργά»
κι εγώ θα σε ανοίγω.

«Φέτος, οι υποψήφιοι καλούνται να ανατρέξουν στη Νεοελληνική Γραμματεία του 19ου αιώνα και να αναζητήσουν εκείνα τα έργα (μυθιστορήματα ή διηγήματα) που θα ενδεικνύονταν για μια σεναριακή διασκευή.» Αντέγραφα την προκήρυξη του διαγωνισμού στο σημειωματάριο μου και ήδη ανέτρεχα και αναζητούσα χωρίς να το έχω ακόμα καταλάβει. “Θα κριθεί όχι αποκλειστικά η πιστότητα στην πλοκή του πρωτότυπου, όσο η απόδοση του πνεύματος του συγκεκριμένου λογοτεχνικού έργου”.

Να λοιπόν που πάντα βρίσκεται κάτι για να μείνει πιστός κανείς. Πλοκή της πίστης – πίστη του πνεύματος. Έκλεισα το σημειωματάριο, έριξα το στυλό στην τσέπη να κάνει παρέα με το σπιρτόκουτο και κινήθηκα προς την έξοδο του ιδρύματος. Ο υπάλληλος στο θυρωρείο με αποχαιρέτησε λέγοντας μου πως θα μπορούσα και στο ίντερνετ ακόμα να βρω την προκήρυξη και να την κατεβάσω. Λες και τον πείραξε που διάλεξα να έρθω ο ίδιος να σταθώ προ του πίνακα των ανακοινώσεων και προ των ευθυνών μου. Πως είναι καλύτερα να μη κυκλοφορώ έξω με τέτοιο παλιόκαιρο, είπε, βλαστήμησε και βρόντηξε ξωπίσω μου την πόρτα. Τι του ‘φταιξε ο καιρός και τα ‘βαλε μαζί του, δε πρόλαβα καλά να το σκεφτώ και βούλιαξα στο χιόνι και βούλιαξαν μαζί κι όλες οι σκέψεις μου οι άτακτες που ‘χαν ήδη ξαμοληθεί να αναζητούν και να ανατρέχουν. Πήρα

ξανά τους δρόμους. Κι είπα ετούτη τη φορά ν’
αφήσω το μετρό - των υπόγειων διαδρομών το
άλλοθι - και διάλεξα στην επιφάνεια να κρυφτώ. Στο
λευκό πέπλο της πόλης - στις χιονισμένες
λεωφόρους. Στις όχθες της Αμαλίας άρχισα να τους
μετρώ. Μ’ έσπρωχνε πίσω η χιονοθύελλα μα εγώ
συνέχιζα. Στις εκβολές της Πανεπιστημίου είχε ο
χιονιάς τα δάχτυλα μου κοκαλώσει. Μα εγώ τους
είχα βρει. Είχα ετούτη τη φορά τέσσερις μήνες
ολόκληρους μπροστά μου. Έστω και τη στιγμή την
τελευταία θα τα κατάφερνα. Εκατό δεκαεννιά μέρες
για να το βρω και μια νύχτα για να το διασκεύασω. Η
προκήρυξη ήταν σαφής κι ας μη μου φάνηκε τέτοια
εμένα. Λέγανε στο πανεπιστήμιο πως η κατανόηση
της εκφώνησης αποτελεί μέρος της εξέτασης. Στο
τέλος ποτέ δε βρίσκεται κανείς να σου εξηγήσει.
Κάθονται στα έδρανα τους οι επιτηρητές και
μπαινοβγαίνει η άγνοια από τις τρύπες στην οροφή
της αίθουσας. Γράψτε ό,τι ξέρετε! Έχετε τρεις ώρες
ακριβώς από τώρα! Και να πλανιέται η ανία πάνω
απ’ τα κεφάλια. Να σφυρίζει η αμφισβήτηση και να
ακονίζει το κεντρί της η ανυπακοή. Τώρα! Να, θα
σηκωθώ την άσπρη μου την κόλλα την ανυπόγραφη
να τους πετάξω. Όχι στα πόδια – όχι παράδοση! Στο
πρόσωπό τους – ανταπόδοση! Προσβολή! Δε
κάθομαι άλλο! Τώρα! Θα σηκωθώ! Θα φύγω! Θα
πετάξω! Χάθηκε η πόλη κάτω απ’ το λευκό της
σάβανο. Σβηστήκανε τα ονόματα στους δρόμους.
Μάντεψα τη Μπενάκη κι είδα από μακριά της

Ιεριχούς τα τείχη να στέκουν ακόμα κραταιά. Μα
είχε απ' το δρόμο και τη σκέψη την πολλή πάρει
φωτιά η ψυχή μου. Έλιωναν τα χιόνια - ποτάμια
γίνονταν κάτω απ' τις ερπύστριες των παπουτσιών.
Κι είδα μια ασάλευτη στιγμή αλκυονίδα μέσα στου
άγριου χειμώνα το ξέφραγο αμπέλι. Και μια άνοιξη
υπέρμαχο στρατηγό με την γυαλιστερή της πανοπλία
να πολεμά τα τείχη να σαρώσει. Της αλκυόνης το
χαμόγελο, μυστήριο και μυστικό μπροστά μου
φανερώθηκε. Κι είπα, ιδού έργο αντάξιο για να
διασκευάσω! Όποιος δε γράφει, μεταφράζει. Κι
όποιος ταις γλώσσαις των ανθρώπων δε λαλεί, τότε
διασκευάζει. Στο τέλος είναι αλήθεια πως θα κριθεί
όχι αποκλειστικά η πιστότητα στην πλοκή του
πρωτοτύπου, όσο η απόδοση του πνεύματος. Ενός
χειμώνα πιστή διασκευή και ελεύθερη απόδοση μιας
άνοιξης.

Αφού υπέμεινα στωικά την ολοκλήρωση και του τρίτου ονείρου, άνοιξα τα μάτια μου. Το πλοίο είχε ήδη από ώρα αποπλεύσει. Ένας πιτσιρίκος, καθισμένος στη διπλανή μου πολυθρόνα με κοιτούσε με περιέργεια. Τον ρώτησα αυστηρά, «τι κοιτάς, ρε φίλε;» και τότε εκείνος έβαλε τα κλάματα και έφυγε μακριά αναζητώντας την άορατη μητέρα του.

Το μεγαλύτερο μέρος του σαλονιού είχε καταληφθεί από τους επιβάτες που επιβιβάστηκαν ενώ εγώ κοιμόμουν. Όσοι από αυτούς δεν είχανε κρυφτεί πίσω από βιβλία και περιοδικά, μιλούσαν φωναχτά επιχειρώντας να καλύψουν όλους τους τομείς της σκέψης και της δράσης, ενώ από κάπου στο βάθος ξεχώριζε και μια φωνή που τραγουδούσε κάτι παραδόξως όμορφο. Από τα μεγάφωνα ακούγονταν ανακοινώσεις σε όλες τις γλώσσες των εθνών. Σε αυτά τα ταξίδια ήταν τότες πολλές οι μεταφράσεις που έπρεπε να κάνει η φωνή στα μεγάφωνα, που συνήθως δεν προλάβαινε να ολοκληρώσει το μήνυμα της αναχώρησης και περνούσε αμέσως στο μήνυμα της άφιξης του πλοίου. Επίσης η φωνή αυτή ήταν απίστευτα εκνευριστική και επίμονη, ενώ μια ξεχωριστή αντίληψη ως προς τον τονισμό κάποιων λέξεων την έκανε σχεδόν εφιαλτική.

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως ήταν αυτή η φωνή που με έβγαλε από τον ύπνο και το όνειρο και όχι το βλέμμα του πιτσιρίκου και ανήμπορος να αναζητήσω τη γυναίκα—πύργο της Βαβέλ, αρκέστηκα να προσπαθώ να τη φαντάζομαι κρεμασμένη από ένα από τα επίσης αόρατα μεγάφωνα.

Σηκώθηκα και απομακρύνθηκα από το σαλόνι με κατεύθυνση το κατάστρωμα. Η θάλασσα ήταν εξαιρετικά ήρεμη, τόσο, που λίγο έλειψε να ευχαριστήσω τον Θεό που βγήκε η ανθρωπότητα από την εποχή των ιστιοφόρων, αλλιώς θα ήμασταν ακόμα στο λιμάνι. Η ανυπαρξία ανέμου και η ακινησία της θάλασσας, ωστόσο, δεν με εμπόδισαν από το να αρχίζω να αισθάνομαι ναυτία, και έτσι για ακόμα μια φορά βλαστήμησα το παρελθόν μου.

Έβαλα ένα τσιγάρο στο στόμα μου και έψαξα στις τσέπες μου για φωτιά. Βρήκα έναν αναπτήρα, άναψα το τσιγάρο μου και με την πλάτη ακουμπισμένη στην κουπαστή έμεινα να κοιτάζω τον αναπτήρα προσπαθώντας να θυμηθώ πότε και πώς βρέθηκε στην κατοχή μου. Ήταν ένας μικρός λευκός αναπτήρας με ένα διακριτικό σχέδιο που μόλις που ξεχώριζε. Κοιτάζοντας το σχέδιο από μακριά έμοιαζε με όμικρον ή στην καλύτερη περίπτωση με μηδενικό. Όταν όμως τον έφερα πιο κοντά στα μάτια μου, είδα πως πάνω στον αναπτήρα ήταν χαραγμένο ένα φίδι που κουλουριασμένο κατάπινε την ουρά του. Το

σχέδιο μού θύμιζε τα μεσαιωνικά σκίτσα που γέμιζαν τα περιθώρια των μοναστηριακών αντιγραφών. Σκέφτηκα πως ίσως τον είχα κλέψει κατά λάθος το προηγούμενο βράδυ από (...), όμως επειδή ποτέ δεν κλέβω κατά λάθος τίποτα, απέκλεισα αυτό το ενδεχόμενο. Μετά είπα πως ίσως κάποιος τον είχε ρίξει μες στην τσέπη ενώ εγώ κοιμόμουν στην πολυθρόνα του σαλονιού. Τέλος κατέληξα πως μάλλον ο αναπτήρας αυτός ήταν για χρόνια ξεχασμένος εκεί μέσα και δεν τον είχα προσέξει ποτέ. Μέχρι να λύσω το μυστήριο, το τσιγάρο μου είχε καεί κι έτσι επέστρεψα στο σαλόνι για να παραγγείλω καφέ.

τριαντα, τριανταπεντε, σαραντα.. ειμαι εθελοντης.
προσφερθηκα, μονος εγω, να τα φυλαξω. δεν
μετανιωνω. μα συντομα θα παψω να ειμαι ο
φυλακας. θα γινω κυνηγος. και θα ειμαι σκληρος και
ανελεητος. δεν θα σου χαριστω. γιαυτο τρεξε και
κρυψου

Υπάρχουν στιγμές που νομίζεις πως ένα βήμα σε χωρίζει από τη φρίκη και την τρέλα. Ένα μονάχα κλικ. Ένα σιωπηλό γύρισμα στη σκουριασμένη κλειδαριά του μυαλού σου. Η λογική στήνει γραμμές άμυνας και εσύ παίρνεις μια ανάσα ανακουφισμένος που οι εφεδρείες των φαιών κυττάρων σου μοιάζουν ακόμα ανεξάντλητες. Κλείνεις την πόρτα κατάμουτρα στον πανικό που με τις βάρβαρες ορδές του απειλεί να σου γκρεμίσει το κάστρο της υποκρισίας. Κλείνεις τα μάτια σε όλον αυτόν τον παραλογισμό τριγύρω σου και μέσα σου και αρχίζεις να αντιμετωπίζεις το μυστήριο σαν να είναι αίνιγμα αστυνομικό.

Και έτσι προχωράς. Και έτσι επιβιώνεις

Μετά από αυτά η πραγματική κατάσταση των πραγμάτων δε του επέτρεπε ούτε μια μέρα να αναβάλει άλλο τη φυγή του. Ζήτησε από τη γιαγιά του να μαγειρέψει το αγαπημένο του φαγητό και ξεκίνησε να ετοιμάζει τις αποσκευές του.

Η βαλίτσα του μόλις που χωρούσε μια έφηβη κοπέλα μελαγχολική και διπλωμένη, οπότε ούτε το ένα δέκατο ένατο της έως τότε ζωής του δε θα μπορούσε να δραπετεύσει μαζί του.

Πήρα ένα διερχόμενο από τη Βασιλίσσης Σοφίας. Δάφνη, στα φανάρια μετά τη Νανά, παρακαλώ. «Ποια είναι η Νανά;» ρώτησε ο ταξιτζής. Γιατί, η Δάφνη ποια είναι; «Έλα ντε...» και μέχρι να φτάσουμε δεν ξαναμίλησε καθόλου.

Με άφησε στη Βουλιαγμένης. Περπάτησα την ανηφόρα ως την Κανάρη, ενώ αναρωτιόμουν πως θα περνούσα τις δύο ώρες που περίσσευαν μέχρι να φύγω για τα ΚΤΕΛ. Μπήκα στο σπίτι σαν το κλέφτη, να μη ξυπνήσω τον συγκάτοικο, όμως αυτός δεν ήτανε εκεί. Είχε εφημερία, μου το είχε πει, αλλά το ξέχασα.

Μου είχε μείνει το τελευταίο κεφάλαιο των Παρθενικών. Ξεκίνησα να το διαβάζω, μέχρι που συνειδητοποίησα πως κορόηδευα τον εαυτό μου.

Άνοιξα τον υπολογιστή, χώθηκα στο δίκτυο και άρχισα να την αναζητάω. Παράλληλα έριχνα ματιές στην αναπάντητή της στην οθόνη μου, λες και θα μπορούσαν οι αριθμοί να με βοηθήσουν. Υπήρχε ήδη μια Μυρτώ στη μνήμη της συσκευής. Στη δικιά μου μάλλον όχι. Προσπάθησα να θυμηθώ, μα ήταν η ώρα δύσκολη για τέτοιες σκληρές δοκιμασίες.

Διέγραψα οριστικά την ξεχασμένη για να αποθηκεύσω τη Μυρτώ εκείνης της στιγμής. Ποια είναι η Μυρτώ; «Γιατί, η Νανά ποια είναι;» Έλα ντε...

Πως ήταν δυνατό να «αποθηκεύσω» κάποια που μόλις γνώρισα; Είχε ήδη περάσει μισή ώρα και ούτε που το κατάλαβα.

Βρήκα δύο φωτογραφίες της. Η μία γραμματόσημο, η άλλη ήταν λες και την είχε το βλέμμα μου τραβήξει στο Καφετί λίγο νωρίτερα, όταν μιλούσαμε για τρόπο και πειράματα. Έκανα το λάθος να συνεχίσω εκείνη την κουβέντα μας μέσα στη νύχτα μόνος μες στο κεφάλι μου και άρχισα άθελά μου να δίνω προσοχή στις ανάσες του έρημου σπιτιού και στις σκιές της πυκνοκατοικημένης θέλησής μου. Φοβήθηκα και ο φόβος έκανε το δεύτερο μισάωρο να σέρνεται. Άνοιξα το θερμοσίφωνα και έβαλα καφέ, μήπως και διώξω της νύστας τα φαντάσματα.

Η μηχανή αναζήτησης με οδήγησε σε μια σελίδα με δείγματα του έργου της. Χρωματιστούς απόηχους μιας άγνωστης. Διέσχισα τις εικόνες της και άφησα τους συνειρμούς μου να τρέχουν τα είκοσι της σύνδεσης ανάποδα. Ξεχάστηκα.

Στο μπάνιο, στο δρόμο για τον Άγιο Ιωάννη, ύστερα στο μετρό, στο τρένο και από τον Άγιο Νικόλαο ξανά στο δρόμο ως το πρακτορείο μια σκέψη πολεμώντας στο τέλος μόλις που το πρόλαβα. Κάθησα κι έβαλα στην άδεια θέση δίπλα μου τη σκέψη να κοιτάζει το παράθυρο. Να βρω να στείλω ένα μήνυμα τέτοιο που να μπορούσε να κοντύνει την απόσταση μέχρι την άλλη Τρίτη που θα επέστρεφα. Που να έκανε τα τριακόσια είκοσι της εθνικής να μοιάζουν λιγότερα.

Το βρήκα την ώρα όπου περνούσαμε τις γέφυρες. Στην πρώτη το αποφάσισα, στη δεύτερη το πληκτρολόγησα. Στην τρίτη γέφυρα το άφησα να φύγει, μα εκείνο να με αφήσει αρνήθηκε. Φραγή εξερχομένων με πληροφόρησε της τηλεφωνήτριας η ηλεκτρογελαστή φωνή. Που έβρισκε τόσο πρωί την όρεξη;

Γύρισα πίσω στο μπαρ και στήθηκα στην ουρά περιμένοντας να παραγγείλω. Όταν όμως έφτασε η σειρά μου συνειδητοποίησα ότι δεν είχα χρήματα μαζί μου και μπρος στην έλλειψη ανοχής και εμπιστοσύνης του πληρώματος, αναγκάστηκα να παω να βρω τον σάκο που είχα παρατήσει κάτω από τη θέση μου.

Γύρισα πίσω στη θέση μου και έσκυψα κάτω από την πολυθρόνα και έπιασα τα λουριά του. Τράβηξα προς τα έξω, αλλά αντί για τη δική μου χειραποσκευή, βρήκα έναν άλλο σάκο, παρόμοιο με το δικό μου, αλλά αρκετά μεγαλύτερο και βαρύτερο. Κοίταξα τριγύρω κι ύστερα άρχισα να ρωτάω τους διπλανούς μου, αλλά κανείς τους δεν φάνηκε και τόσο συνεργάσιμος. Έτσι άρχισα να κοιτάζω μόνος μου κάτω από των άλλων τα καθίσματα, αφού πίστεψα πως κάποιος είχε αλλάξει τους δύο σάκους άθελά του. Γρήγορα όμως τα παράτησα και φώναξα κοντά μου ένα μέλος του πληρώματος σηκώνοντας ψηλά τον ξένο σάκο. Ο ναύτης που με πλησίασε δεν με άφησε καν να μιλήσω και μου ζήτησε να περιμένω να έρθει κάποιος άλλος συνάδερφός του πιο αρμόδιος για να με εξυπηρετήσει. Ο άλλος που ήρθε, μόλις κατάλαβε πως υπήρχε πρόβλημα, προσποιήθηκε πως τον φώναξε κάποιος, ακόμα πιο

άλλος, ανώτερός του στο κατάστρωμα και έφυγε κι αυτός.

Τότε θυμήθηκε τον καφέ μου, που ακόμα με περίμενε πάνω στο μπαρ να πάω να τον πληρώσω, και άνοιξα με θράσος το μπροστινό τσεπάκι του ξένου σάκου, εκεί όπου εγώ συνήθιζα να βάζω τα λεφτά μου. Τότε ανακάλυψα τη μεγαλύτερη διαφορά ανάμεσα στους δύο κατά τα άλλα παρόμοιες αποσκευές:στη δική μου δεν υπήρχαν παρά μόνο μερικά ψηλά για τα απαραίτητα έχρι να φτάσω στο νησί –η ξένη έκρυβε ένα σωρό δεσμίδες με χαρτονομίσματα όλων των χρωμάτων και των αποχρώσεων, με τα οποία θα μπορούσα να αγοράσω, αν ήθελα, το ίδιο το νησί κι ίσως ακόμα και τη θάλασσα τριγύρω του. Τράβηξα στην τύχη ένα κόκκινοχαρτονόμισμα, έκλεισα καλά τον σάκο και τον έσπρωξα ξανάκάτω από την πολυθρόνα μου.

Κάθε φορά που φεύγω από την πόλη μου
και πάω σε μιαν άλλη.
Κάθε φορά που η άλλη πόλη που επισκέπτομαι
θυμίζει την δικιά μου.
Κάθε φορά που οι ομοιότητες
νοθεύουν το ταξίδι.
Αρχίζω να εξερευνώ τον πληθυσμό,
να μελετώ τον κόσμο.
Αναζητώ εκείνην την μοιραία σύμπτωση
που θα με κάνει να θέλω να επιστρέψω.

Καταζητώ τον επιτόπιο σφετεριστή
του εκάστοτε παράλληλού μου σύμπαντος.

σαρανταπεντε, πενήντα.. ναμαι εδω. κατω απο τη
γεφυρα των στεναγμων. με ακους, μα δε με βλεπεις.
εγω μετραω ρυθμικα κι εσυ ψαχνεις κρυψωνα.
κρυψου καλα, γιατι οταν παψω να μετρω, μια
λεγεωνα μερες θα ερθει ξοπισω σου να σε
καταδιωξει

Η θέση μου βρισκόταν στη μεθόριο των καθισμάτων μεταξύ της ζώνης των καπνιστών και των μη. Έτσι μπορούσα ανενόχλητος σχεδόν και στα όρια των κανόνων να καπνίζω φυσώντας τον καπνό μου προς τη σωστή κατεύθυνση και να πίνω τον καφέ μου ακουμπώντας το χάρτινο ποτηράκι στο διπλανό μου τραπέζι.

Τράβηξα ξανά έξω τονσάκο και άρχισα να ανοίγω τη μια με την άλλη τις τσέπες του. Εκτός από τα πακέτα με τα χαρτονομίσματα και μερικά άπλυτα ρούχα ανδρικά, δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα άλλο εκεί μέσα. Ψάχνοντας λίγο καλύτερα βρήκα τελικά στον πάτο ένα διαβατήριο και το άνοιξα να δω τα στοιχεία του κατόχου του. Δεν πρόλαβα, ωστόσο, να διαβάσω το ονοματεπώνυμό του, αφού το βλέμμα μου σταμάτησε στην φωτογραφία. Κάπου τον ξέρω αυτόν τον τύπο, σκέφτηκα. Ύστερα, ίσως από κρυφό επαγγελματικό απωθημένο, πρόσεξα ότι το διαβατήριο είχε λήξει από καιρό. Βρήκα και ένα εισιτήριο ανάμεσα στις σελίδες του για το ίδιο πλοίο και για το ίδιο δρομολόγιο. Μόνο που το εισιτήριο είχε εκδοθεί για ένα ταξίδι αρκετά μελλοντικό, που θα πραγματοποιούνταν σε τέσσερα χρόνια ακριβώς από τη μέρα εκείνη. Ποιος βγάζει εισιτήριο τέσσερα ολόκληρα χρόνια πριν ταξιδέψει, για ένα νησί που δεν αποκλείεται και να έχει ως τότε βυθιστεί;

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Έσκυψα, όσο μπορούσα πιο διακριτικά, να ψάξω ακόμα πιο βαθιά μήπως και βρω κάτι να με βοηθήσει να λύσω το μυστήριο. Και έτσι, σκυμμένος, με το κεφάλι ανάμεσά στα γόνατά μου, είδα ένα ζευγάρι μαύρες μπότες να στέκονται μπροστά στα μάτια μου.

Παράτησα τον σάκο αμέσως και άρχισα με τα μάτια να σκαρφαλώνω στη μαυροντυμένη μορφή, μέχρι που είδα ψηλά στην κορυφή μια υποψία χαμόγελου στην άκρη ενός λεπτού κόκκινου στόματος και δυο μεγάλα μάτια κάρβουνα να με καρφώνουν.

«Θέλεις βοήθεια;» ρώτησε η λεπτή κόκκινη γραμμή. Όσο ποτέ άλλοτε, σκέφτηκα, αλλά είπα: «όχι, ευχαριστώ». Τότε εκείνη μού γύρισε την πλάτη και έμεινα να κοιτάζω τις μαύρες μπότες της να απομακρύνονται. Έσβησα το τσιγάρο μου μέσα στο χάρτινο φλιτζάνι, φόρεσα στην πλάτη τον ξένο σάκο και με έναν καινούριο τώρα πια καφέ βγήκα στο κατάστημα να την αναζητήσω.

Ήταν μεσημέρι και καλοκαίρι ακόμα. Πίναμε κάτω από τον πλάτανο. Ένα από εκείνα τα μεσημέρια του καλοκαιριού που λες πως έχει ο χρόνος σταματήσει. Πως πάγωσε ο χρόνος κι ας καίγονται και λιώνουν τα πάντα μέσα του. Κάποιος κρατούσε μια εφημερίδα κι όταν σταμάτησαν οι άλλοι να μιλούν, άρχισε – έτσι για αστείο - να απαγγέλει τα ζώδια. Αυτά που καμιά φορά σου αρέσει κι εσένα να τα κρυφοδιαβάζεις. Για λόγους ευνόητους - μα πάντα σκοτεινούς - προσπερνάς το δικό σου ζώδιο και μελετάς τα υπόλοιπα. Έτσι, με την ψευδαίσθηση ότι μπορείς να φανταστείς τι κάνουν πρόσωπα χαμένα στην άλλη πλευρά της μέρας και της πόλης. Δυσκολίες στα επαγγελματικά για τους Τοξότες κι αναπάντεχες εξελίξεις στα αισθηματικά για τους Ιχθύες. Φίλοι παλιοί και περασμένοι έρωτες. Πάλι καλά, αν σκεφτείς πως κάποτε έψαχνες να βρεις τις θερμοκρασίες και τα μποφόρ σε χώρες μακρινές κι άγνωστες θάλασσες. Ήταν που κάπως έτσι ένιωθες πως είχες κάποιο ταξίδι μπροστά σου να ετοιμάσεις. Πρωτοφανής για την εποχή κακοκαιρία σαρώνει της ακτές της Βαλτικής. Κι όλο και πιο συχνά πάνω σ' αυτό το «για την εποχή...» να σκοντάφτεις. Μια δύσκολη για όλους εποχή και πρώτα απ' όλα για προβλέψεις. Δύο με οχτώ βαθμοί κελσίου αύριο στο Μόναχο. Πόσα πουλόβερ στη βαλίτσα να στριμώξεις; Μάλλινες κάλτσες και νάιλον προορισμοί. Δε βαριέσαι, γεμάτες ψευδαισθήσεις χάσκουν της εφημερίδας οι σελίδες. Απ' όπου και να

τις πιάσεις τα δάχτυλά σου θα μαυρίσουν. Η
απαγγελία προχωρούσε κι ενώ η παρέα του
πλατάνου διέσχιζε τον Υδροχόο, κάποιος το χέρι
σήκωσε να παραγγείλει, την προφητεία να ξορκίσει,
να το προλάβει το κακό, που ήθελε να συστηθεί πριν
καν το χέρι του απλώσει. Άλλη μία γύρα! Τελευταία,
όμως, ε; Άλλη ψευδαίσθηση κι αυτή. Πόσα
μεσημέρια κάτω από τον πλάτανο θα χρειαστούν
ακόμα μέχρι να καταλάβεις πως τελευταίος γύρος
δεν υπάρχει; Μέχρι το χέρι του ο άλλος ξανά να
κατεβάσει, περάσαμε απ' τον Καρκίνο στον
Αιγόκερω. Μέχρι να φτάσει στο τραπέζι αυτή που
τελευταία νομίζαμε πως θα 'ναι, της ζωής οι
τροπικοί ενώθηκαν και πήρε ο πλανήτης σχήμα
αλλόκοτο κι αστείο. Είδε τριγύρω τους δορυφόρους
και τα αστέρια μαζί του να γελούν και ντράπηκε και
κοκκίνισαν οι τροχιές του. Ζητάς να ακούσεις το δικό
σου ζώδιο και βλέπεις την παρέα να χαμογελά και
βάφονται στο χρώμα της ντροπής τα ερωτηματικά
σου. Είναι που πρόφერες με δύο ο την πρώτη
συλλαβή; Από μικρός ζοόδια το έλεγες και τώρα πια,
που να βρεθεί καιρός τα λάθη σου τα προπατορικά
να διορθώσεις. Κι έπειτα κι αυτό το καταραμένο ω,
τι το έχουν πει ω-μέγα, αν είναι όσο και το ό-μικρον
να διαρκεί; Δύσκολη, σου λέω, εποχή. Αν όλα ίδια
ακούγονται, πως να το δείξεις το δικό σου το
περίσσευμα; Χαμήλωσαν τις οροφές έτσι που πάντα
σκυφτός να περπατάς κι ήρθαν όλα και έδεσαν πάνω
στο ίδιο το καλούπι. Την πρόβλεψη ακούς με

προσοχή και κάτι σου θυμίζει. Όλα κάτι σου
κρύβουνε κι εσύ το σκυφτό σου το κεφάλι να
σπάσεις προσπαθείς, να αισθανθείς, να καταλάβεις.
Θυμάσαι την πατρική εκείνη συμβουλή, τη μόνη
ίσως που σου απέμεινε. Εκείνη που σε χρόνο
ανύποπτο σου δόθηκε, να μη σε βρει μετά ο χρόνος
γυμνό κι ανυποψίαστο και σε κατασπαράξει. Όσο
και να σε αγαπήσει η ζωή, όσο ψηλά κι αν φτάσεις,
τη μέρα ετούτη που περνά πίσω ποτέ δε θα την
φέρεις. Τον κόσμο ολόκληρο δικό σου να τον κάνεις,
την ίδια μέρα να φτιάξεις ξανά απ' την αρχή δε θα
μπορείς. Γι' αυτό, πριν φύγει η μέρα - η κάθε μέρα –
φρόντισε εσύ να αφήσει κάτι πίσω της να έχεις να
την θυμάσαι. Ωραία! Το 'σπασες το κεφάλι, τα
κατάφερες. Στον πλάτανο και στην παρέα του
επέστρεψες κι έδωσες εντολή: αδειάστε τα ποτήρια
σας!

Η θάλασσα παραήταν ήρεμη. Έμοιαζε πυκνή, παχύρρευστη. Ένα πλατύ λιμνάζον αρχιπέλαγος. Προσπάθησα να μην την βλέπω για να μην ζαλίζομαι περισσότερο. Τη στιγμή εκείνη μόνο οι μηχανές του πλοίου ακούγονταν και έτσι ο ήχος του τηλεφώνου ήρθε στα αυτιά μου καθαρά. Εγώ τηλέφωνο δεν είχα μαζί μου κι όμως ο ήχος ακουγόταν δυνατός και τόσο κοντινός σαν να έβγαινε από μέσα μου. Κοίταξα τριγύρω, ψάχτηκα και τέλος άνοιξε το σάκο και βρήκα σε μια τσέπη που είχα πριν μάλλον ξεχάσει να εξερευνήσω μια συσκευή που χτυπούσε σιχαμερά επίμονα. Απάντησα.

Η φωνή έμοιαζε με αυτές των τηλεφωνητών που ανακοινώνουν προηχογραφημένα μηνύματα: «Το παγόβουνο είναι στη θέση του. Σύγκρουση σε τριάντα λεπτά από τώρα».

Παγόβουνο με τέτοια ζέστη; Εδώ κόντευε να εξατμιστεί ολόκληρη η θάλασσα. «Τι εννοείτε;» Το έκλεισαν. Ήθελα να πάρω πίσω και να ζητήσω διευκρινίσεις, αλλά η κλήση ήταν με απόκρυψη. Όπως κι εγώ, άλλωστε. Το δέχτηκα.

πενήνταπεντε, εξήντα, εξήνταπεντε.. ο χρόνος σου
τελειώνει. μην καθυστερείς. γρηγορά κρυψου, μα
κρυψου με αξιοπρεπεια. μην γινεσαι ικετης στους
ναους. μην ψαχνεις για ασυλα. με ενα μου φυσημα
γκρεμιζονται οι ναοι. με μια μου ανασα τα ασυλα
καταργουνται. βαλε μου δυσκολα

Την είδα εκεί, στην άκρη του καταστρώματος, ακουμπισμένη στην κουπαστή να κοιτάζει την υδάτινη επιφάνεια. Συρρικνωμένη, λες, μπροστά στην κτηνώδες μέγεθος του πλοίου που ξεπερνούσε ακόμα και αυτό των πιο πολλών από τα νησιά που είχε για προορισμό του. Ήταν εκεί, με τις μαύρες της φτερούγες διπλωμένες, σαν να ετοιμαζόταν να βουτήξει, να ανοίξει τρύπα στο νερό. Να κυνηγήσει μέχρι την άβυσσο το θήραμά της.

Άρχισα σιγά-σιγά να την πλησιάζω. Προχώρησα αργά προσπαθώντας να πνίξω τα βήματά μου στη σιδερένια επιδερμίδα του καταστρώματος. Δεν ήθελα να την ταράξω. Φοβόμουν μην την κάνω και πετάξει μακριά πριν καταφέρω να φτάσω πλάι της. Η απόσταση μεταξύ μας ήταν μεγάλη. Τόσος μακρύς ήταν εκείνος ο πλωτός εξώστης που έτσι όπως κατευθυνόμουν, από την πλώρη προς την πρύμνη, μου δημιουργήθηκε η αίσθηση πως επέστρεφα πίσω στο λιμάνι.

Όσο την πλησίαζα, τόσο ένιωθα πως γύριζα πίσω όχι μονάχα στον χώρο, αλλά πίσω γενικά, εκεί από όπου είχαν όλα ξεκινήσει. Για κάποιον λόγο, η αίσθηση αυτή με όπλιζε με θάρρος. Ξεγελάστηκα και ξεγελάστηκαν μαζί με μένα και τα βήματά μου και έγιναν πιο γρήγορα και πιο θορυβώδη. Με άκουσε. Γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε. Και τότε

ξαφνικά μια ομάδα από έξι άνδρες την πλησίασε και γρήγορα την περικύκλωσε.

Ήτανε όλοι τους στα μαύρα ντυμένοι και εκείνη η ομοιομορφία τους γεννούσε έναν απόηχο στολής, εκπαίδευσης και πειθαρχίας. Ήτανε λες και το μαυροπούλι συντασσότανε ξανά στο σμήνος του. Με κοίταξαν όλοι τους για μια στιγμή. Κάτι είπανε και ύστερα πέταξαν σε σχηματισμό. Ανέβηκαν τη σιδερένια σκάλα και κρύφτηκαν κάπου στην ερημιά των πιο πάνω καταστροφμάτων.

Έμεινα μόνος μου ξανά. Η θάλασσα έμοιαζε τόσο ακίνητη, βουβή και αδιατάρακτη που ένιωθες το πλοίο να την διασχίζει διαιρώντας την και κομματιάζοντάς την σαν παγοθραυστικό. Η ρότα μας άνοιγε στην επιφάνειά της μια ρωγμή, που αμέσως μόλις περνούσαμε, έκλεινε και εξαφανίζοταν.

Με το μαύρο σμήνος φωλιασμένο στα ψηλά πατώματα και με την μαυροφτέρουγη χαμένη μέσα στην ισοπεδωτική ομοιομορφία των συντρόφων της, το ενδιαφέρον μου εκεί έξω είχε πια στερέψει. Από το να μένω μόνος και να αναμετρίεμαι με την προπατορική ναυτία μου, προτίμησα να επιστρέψω στο σαλόνι.

Μέσα η εκφωνήτρια, καλά κρυμμένη στο χώρο του αοράτου, εξακολουθούσε να ανακοινώνει τις

οδηγίες της, ακόμα και σε γλώσσες νεκρές πια από καιρό. Λες και είχαν ανάγκη οι νεκροί να ξέρουν πού είναι τα σωσίβια και οι έξοδοι κινδύνου. Ας είναι, όλοι δικαιούνται μια δεύτερη ευκαιρία στο θάνατο, σκέφτηκα, και μπήκα ξανά στη σειρά για ακόμα έναν καφέ.

Πριν από εμένα, ποιος ήτανε εδώ;

Ποιος ήτανε αυτός που εδώ, στην πολυθρόνα αυτή,
καθότανε;

Ποιος γέμιζε το υπόλοιπο μισό του κρεβατιού σου;

Μήπως με είδε κάποια στιγμή να πλησιάζω κι
έφυγε;

Μήπως τον άκουσα εγώ να φεύγει από εσένα;

Μήπως τυχόν συναντηθήκαμε εκεί, περίπου στα
μισά, αυτού του άδειου δρόμου;

Ποιος, άραγε, περπάτησε κάτω απ' τα βήματά μου;

Ποιος;

Πως ήτανε; Μου έμοιαζε καθόλου;

Όταν έφτασε και πάλι η σειρά μου επιτέλους, αντί να παραγγείλει σκέτο καφέ, όπως συνήθιζα και όπως είχα πριν από μισή ώρα ζητήσει, παρακάλεσα τον ασπροντυμένο σερβιτόρο να μου βάλει λίγη ζάχαρη και γάλα. Ξαφνιαστήκα και ο ίδιος από τα ίδια μου τα λόγια και για μια στιγμή μου φάνηκε πως δεν ένιωθα καν από πού ερχόταν αυτή η παραγγελία και ποια γούστα εξυπηρετούσε. Το μυαλό μου πήγε μηχανικά στον ξένο σάκο που, τόση ώρα στο δικό μου ώμο κρεμασμένος, έμοιαζε με παράρτημα και απόστημα της προσωπικότητάς μου. Ίσως ο άγνωστος με τον οποίο η τύχη τα έφερε έτσι, που να ανταλλάξουμε άθελα τις αποσκευές μας, να άρχιζε να μου υποκλέπτει τη φωνή και τη συνείδηση. Ξεκρέμασα το σάκο και τον ακούμπησα στους πρόποδες του μπαρ.

Ο σερβιτόρος μυρίστηκε μάλλον την ανησυχία μου στον αέρα και με την κανάτα του στο χέρι στάθηκε και κοιτάζοντάς με στα μάτια με ρώτησε, «όλα καλά, κύριε;». Κοίταξα με τη σειρά μου το σερβιτόρο στα μάτια κι ύστερα χαμήλωσα το βλέμμα και χάθηκα στη λευκότητα της στολής του. Από τότε που όλες οι στολές στον κόσμο και στη θάλασσα έχασαν τα χρώματά τους, όλοι της γης οι ένστολοι μοιάζουν με νοσοκόμους.

Ο κόσμος ολόκληρος μετατράπηκε σε μια απέραντη σιωπηλή και κατάλευκη κλινική όπου η πιο

περιζήτητη ειδικότητα έγινε αυτή του
αναισθησιολόγου.

εβδομηντα, εβδομηνταπεντε.. ειμαι εγω, γιατι
ειμαστε πολλοι. γιατι με εμενα ο νεος αιωνας -τωρα-
ξεκιναι. οσα ηξερες μεχρι τωρα, ξεχνα τα. μην
περιμενεις βοηθειες. σε αυτον τον νεο κοσμο τιποτα
δεν θα βρεις τον κοσμο σου να σου θυμιζει.

Πάνω στον τοίχο υπήρχε ένας χάρτης της θάλασσας πάνω στην οποία ταξιδεύαμε, όμως ούτε νησιά, ούτε βράχοι δε φαίνονταν να παρεμβάλλονται μεταξύ αφετηρίας και προορισμού. Το μεγαλύτερο μέρος του χάρτη δεν ήταν παρά ένα μεγάλο μπλε ζωγραφισμένο χαρτόνι. Κοίταξα έξω από το παράθυρο και μου φάνηκε πως στο βάθος του ορίζοντα διέκρινα κάποιο κομμάτι στεριάς. Σκέφτηκα πως είναι πλοίο, αλλά δε φαινόταν να κινείται. Εκτός και αν η δική μας κίνηση ακύρωνε στα μάτια μου τη δική του.

«Εκάμαμεν όλον τον γύρον. Όθεν φυσικώς επιστρέψαμεν εις το πρώτον σημείον...» Το παίδεψα τέσσερις μήνες το κομμάτι, μα το δικό μου το κομμάτι δεν το έκανα. Δέκα σελίδες όλες κι όλες ήτανε το διήγημα, αλλά εγώ κόλλησα στην έβδομη παράγραφο. Πήγαν περίπατο η διασκευή, το έπαθλο κι η αναγνώριση. Μα εγώ τη θέση μου στιγμή δεν άφησα. Ήταν χειμώνας, όταν το επέλεξα. Τότε που διάλεξα να γυρίσω πίσω. Να ξεχειμωνιάσω κι έπειτα βλέπουμε. Και πέρασε ο χειμώνας. Και γλίστρησε η άνοιξη από του Μάη το ανοιχτό παράθυρο. Κρεμάστηκα στην καγκελόπορτα το δρόμο πάνω κάτω να κοιτάζω. «Εκάμαμεν όλον τον γύρον». Απ' το κρεβάτι στην εξώπορτα. Απ' του Δεκέμβρη τα υψίπεδα στη λιμνοθάλασσα του Ιούλη. Από το σπίτι στη δουλειά και πάλι πίσω. «Όθεν φυσικώς επιστρέψαμεν εις το πρώτον σημείον». Στο δρόμο. «Οι άλλοι έμειναν εις τα μισά». Στου δρόμου τα μισά. Στην καγκελόπορτα μου κρεμασμένος είδα τα παιδιά να παίρνουνε τους δρόμους. Τα παιδιά του δρόμου. Ποιοι θα κάνουν όλο το γύρο; Πόσοι θα μείνουν στα μισά; Ζήλεψε τον χιονιά το καλοκαιράκι κι έπνιξε την πόλη κάτω απ' τη σκόνη και το χαρτοπόλεμο. Υπάρχουν πάγοι που δε λιώνουνε ποτέ. Έρχεται πάντα η ώρα που χρειάζεται τσεκούρι και φωτιά για να ανοίξεις το δικό σου δρόμο. Για να μη μείνεις στου δρόμου τα μισά. «...Οι άλλοι έμειναν εις τα μισά. Δεν ξεύρουν, ουδέ εικάζουν, που τελειώνει ο δρόμος». Ο δρόμος. Ένα λάθος κάνουν

τα παιδιά. Το λάθος αυτό που αφήνει τον κόσμο έτσι
ανάποδα να προχωρά. Που δίνει το άλλοθι στη ζωή
έτσι στραβά να συνεχίζει. Καταλαμβάνουν κτήρια.
Λες και δεν έχει περάσει ούτε στιγμή από τον καιρό
που όλα τα κτήρια της πόλης και του κόσμου χάσανε
την αξία τους. Ερήμωσαν οι ναοί. Τα κάστρα έγιναν
τουριστικά αξιοθέατα, κέντρα διασκέδασης τα
εργοστάσια. Οι φυλακές σχολεία και τα σχολεία
φυλακές. Κάποτε γκρέμιζαν τα τείχη για να ανοίξουν
δρόμους. Τώρα ο δρόμος είναι το τείχος που όλοι
κάνουμε πως δεν το βλέπουμε κι ας κοπανάμε κάθε
μέρα πάνω του τα κεφάλια μας. Αντέχουν τα
κεφάλια, μα οι ιδέες και τα όνειρα ματώνουνε,
σπάνε κομμάτια. Σκόνη και χαρτοπόλεμος. Ιούλιος
και το 'χει στρώσει. Σκεπάστηκε η καγκελόπορτα και
σκαρφαλώνω πιο ψηλά να μη με φτάσει. Τη θέση
μου όμως δεν την αφήνω. Βγες απ' τα κτήρια, σου
λέω. Κάνε κατάληψη στο δρόμο! Μόνο ο δρόμος
απέμεινε να αξίζει κάτι πια. Μόνο στο δρόμο αυτό
που πολεμάς πονάει. Μόνο αν τους δρόμους πάρεις,
θα γίνει ο δρόμος ο δικός σου δρόμος. Πάρε το
δρόμο και κράτα τον μέχρι το τέλος. Κι αυτός θα δεις
– δε μπορεί – όλο και κάπου θα σε βγάλει. Κι αν
κάνεις λάθος; Κι αν ξεχαστείς; Κι αν με άλλα
πολεμώντας, τη μάχη την πραγματική την χάσεις;
Ποιος θα βρεθεί να σε μαζέψει; Να σου φωνάξει
γύρνα πίσω. Στο σπίτι, γρήγορα! Είναι αργά. Σαν τότε
που ξέμενες στο δρόμο να κλωτσάς μια μπάλα μέχρι
να σε φωνάξει η μάνα σου απ' το μπαλκόνι. Στο

σπίτι! Γρήγορα! Μια μπάλα να κλωτσάς μέχρι να πέσει η νύχτα. Μέχρι να μεγαλώσεις κι οι ρόλοι να αντιστραφούν. Να μεγαλώσεις. Να στρογγυλέψεις κι εσύ και οι ιδέες σου. Να γίνεις εσύ η μπάλα. Να σε κλωτσάνε άλλοι. Είναι αργά. Αρχίζω το κείμενο. Το περιοδικό με περιμένει. Ανοίγω την τηλεόραση, κάτι να παίζει μέσα στο δωμάτιο όσο εγώ δουλεύω. Αρχίζει το ματς. Βλέπω τον αρχάγγελο, το δεκάρι που δέκα χρόνια τώρα μου κράτησε παρέα να με αποχαιρετά. Έχει βγει στο δρόμο κι αυτός και προκαλεί τον κόσμο. Ένας αγώνας ακόμα και τα παρατάω. Τον έκαμα τον γύρο μου κι επέστρεψα στο πρώτο το σημείο. Νικήστε με, λοιπόν, να πάω σπίτι μου! Τελειώνω το κείμενο κι εκείνος ακόμα συνεχίζει. Σε τέσσερα χρόνια, στο επόμενο μουντιάλ, όλοι οι παίκτες θα είναι νεότεροι μου και δε θα με παίζουν πια.

ογδοντα, ογδονταπεντε, ενενηντα.. εδω, στον δρομο
της απωλειας. του ρολογιου οι δεικτες σμιγουνε.
στερευει η αμμος στην κλεψυδρα. επαψα να ακουω
τα βηματα σου στο κενο. παει να πει πως
κρυφτηκες. πως δεχτηκες τους ορους μου. ας
παιξουμε λοιπον

Στο βάθος του διαδρόμου υπήρχαν δύο μικρές πόρτες αντικριστές. Πάνω από αυτήν στα αριστερά έγραφε «απολεσθέντα». Πάνω από τη δεξιά πόρτα υπήρχε μια άλλη επιγραφή που έλεγε «τυχαίως ευρεθέντα». Οι δύο επιγραφές ήταν γραμμένες με κόκκινα έντονα γράμματα και έμοιαζαν έτσι, με τις εριστικές τους γραμματοσειρές, σαν να λογομαχούσαν σιωπηλά μέσα στον αδιέξοδο διάδρομο.

Κατάλαβα πως η σχιζοφρενική γραφειοκρατία του πλοίου με εξανάγκαζε να απευθυνθώ και στα δύο γραφείο, αφού είχα αφενός χάσει το δικό μου σάκο, αφετέρου είχα τυχαία ανακαλύψει έναν άλλον στη θέση του δική μου. Σκέφτηκα πως ίσως κάποιος άλλος να είχε ήδη περάσει από τον ίδιο διάδρομο και την ίδια διαδικασία πριν από μένα. Με λίγη καλύτερη τύχη θα μπορούσαμε και να είχαμε πέσει ο ένας πάνω στον άλλο, να κοιταζόμασταν πρώτα στους ώμους κι ύστερα στα μάτια, να σκάγαμε στα γέλια και μετά να φεύγαμε αγκαλιασμένοι με κατεύθυνση προς το μπαρ, όπου και θα περνούσαμε το υπόλοιπο του ταξιδιού κερνώντας ποτά ο ένας στον άλλο και ανταλλάσσοντας ιστορίες σπαρταριστές από τον παγκόσμιο άτλαντα των διαβολικών συμπτώσεων.

Μετά όμως σκέφτηκα πως, εάν οι δύο σάκοι επέστρεφα αμοιβαία στους κατόχους τους, εγώ θα ξαναβρισκόμουν αυτομάτως περίπου άφραγκος, οπότε και υστερώντας στα κεράσματα θα έπρεπε

διαρκώς να πλειοδοτώ στις ιστορίες. Και αφού οι πραγματικές εξωφρενικές ιστορίες δεν είναι απεριόριστες, θα ήμουν αναγκασμένος να επινοώ κάποιες για να καλύψω με τη φαντασία μου τα κενά των εμπειριών μου.

Κατέληξα στο ανακουφιστικό συμπέρασμα ότι και η επινόηση υπό όρους συνιστά μια εξωφρενική σύμπτωση από μόνη της, αφού λογικές ανάγκες και παράλογες αντιδράσεις συμπίπτουν την ώρα που οι μεν βγαίνουν από το δωμάτιο της σκέψης και οι δε μόλις πάνε να μπουν. Έτσι πήρα βαθειά ανάσα και χτύπησα την πόρτα στα αριστερά μου.

(συνεχίζεται)

ενενηνταπεντε, εκατο.. βγαίνω

ο πρώην συνταγματάρχης αρνήθηκε να εγκαταλείψει το κελί του. σε ισόβια κάθειρξη καταδικάστηκε ο Θ. Μπ., πρώην συνταγματάρχης, για τον σχεδιασμό της γενοκτονίας στη (...) το 1994. ενώ παράλληλα ζήτησε πρόσβαση σε έγγραφα ζωτικής σημασίας για την υπεράσπισή του. «ο συνταγματάρχης Μπ. είναι ένοχος για γενοκτονία, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και εγκλήματα πολέμου», αποφάνθηκε το Δικαστήριο. ο πρώην συνταγματάρχης αρνήθηκε να εγκαταλείψει το κελί του. εκτός από τον Μπ., καταδικάστηκαν σε ισόβια και άλλοι δύο πρώην στρατιωτικοί διοικητές. ενώ παράλληλα ζήτησε πρόσβαση σε έγγραφα ζωτικής σημασίας για την υπεράσπισή του. σύμφωνα με το Δικαστήριο, ο 67χρονος πρώην συνταγματάρχης και οι άλλοι δύο πρώην αξιωματικοί οργάνωσαν, εκπαίδευσαν και εξόπλισαν την πολιτοφυλακή Ιντεραχάμουε, που σφαγίασε 800.000 ανθρώπους μέσα σε 100 μέρες. ο πρώην συνταγματάρχης αρνήθηκε να εγκαταλείψει το κελί του. σύμφωνα με την εισαγγελία, ο Μπ. ανέλαβε τον έλεγχο των στρατιωτικών και πολιτικών υποθέσεων της αμεφρικανικής χώρας, ύστερα από το θάνατο του προέδρου Γ. Χ., κατά την κατάρριψη του ελικοπτέρου του το 1994. ενώ παράλληλα ζήτησε πρόσβαση σε έγγραφα ζωτικής σημασίας για την υπεράσπισή του. αυτό το γεγονός ήταν καθοριστικό για ό,τι ακολούθησε. ωστόσο, σύμφωνα με το

κατηγορητήριο ο Μπ. σχεδίαζε την «αποκάλυψη», όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο ίδιος, από το 1990. ο πρώην συνταγματάρχης αρνήθηκε να εγκαταλείψει το κελί του. ο στρατηγός Ρ. Ντ., επικεφαλής της ειρηνευτικής δύναμης την περίοδο της γενοκτονίας, περιέγραψε τον Μπ. ως τον εμπνευστή της γενοκτονίας, ο οποίος μάλιστα είχε απειλήσει να τον σκοτώσει. ενώ παράλληλα ζήτησε πρόσβαση σε έγγραφα ζωτικής σημασίας για την υπεράσπισή του. σε βιβλίο που έγραψε αργότερα ο Ντ. αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι είχε συναντήσει τον Μπ. και δέχτηκε να συναντήσει και τους επικεφαλής της πολιτοφυλακής, γιατί πίστευε ότι ίσως έτσι να βοηθούσε να σωθούν άνθρωποι. ο πρώην συνταγματάρχης αρνήθηκε να εγκαταλείψει το κελί του. αφού μίλησε στους ηγέτες, ο ένας εκ των οποίων «είχε σημάδια από αίμα στο πουκάμισό του», ο Ντ. έγραψε πως ένιωθε σα να «είχε δώσει τα χέρια με το διάβολο»

Είμαι ένας από τους ελάχιστους επιζώντες του πολέμου των Εσωτερικών Ινδιών. Στα έξι περίπου χρόνια των επιχειρήσεων υπηρέτησα, ως έφεδρος απολυμαντής, κυρίως στο ανατολικό μέτωπο. Και βέβαια δεν εγκατέλειψα τη θέση μου παρά μονάχα για ένα μικρό διάστημα, κατά το τελευταίο καλοκαίρι της σφαγής, οπότε και αποσπάστηκα, για λόγους μάλλον προφανείς, στο γενικό στρατοδικείο της τετραρχικής διοίκησης. Εκεί, μετά από μία σύντομη εκπαίδευση από ειδικούς επί του θέματος κατηχητές, που μάλλον δεν κατόρθωσαν να βρουν κάτι καινούριο να μου μάθουν, άσκησα τα καθήκοντα του ανακριτή και εξομολογητή για μόλις δεκαεννιά νύχτες.

Δε ξέρω αν έφταιγαν οι ανάγκες στα ανατολικά ή ο πάντα υπερβάλλον ζήλος μου, που εξέθεσε για ακόμα μια φορά τους ανωτέρους μου, σύντομα πάντως με έστειλαν πίσω ξανά στα χαρακώματα παρέα με ένα σφηγγοκοπάδι αναμνήσεων, που σφύριζαν αμέριμνα εμβατήρια πίσω από τις κόρες των ματιών μου.

Στο έβδομο υπόγειο των διαβόητων κρατητηρίων της Νήσου Τρομελίν υπήρχε μία αίθουσα, που δεν ήταν ακριβώς η κόλαση, αλλά που κάποιοι είχαν στ' αλήθεια φροντίσει αρκετά, ώστε να τη θυμίζει. Αν

και η ταπεινή μου διαβάθμιση δε μου επέτρεπε την είσοδο στο συγκεκριμένο αυτόν τομέα, μια μέρα και ενώ αναζητούσα καθαρό νερό για να ξεπλύνω τα χέρια μου καλά, ύστερα από κάποια επιχείρηση, άθελά μου σχεδόν πέρασα το κατώφλι του. Έμοιαζε κάπως με μια τεράστια αίθουσα χορού, χωρίς όμως τους χορευτές, που μάλλον, σκέφτηκα, θα βρίσκονταν θαμμένοι ζωντανοί κάτω από τα λεία σανίδια του δαπέδου της. Μου ήταν αλλιώς αδύνατο να βρω καλύτερη εξήγηση για όλες εκείνες τις πνιχτές αόρατες κραυγές, που είχαν ολόκληρο το χώρο

πλημμυρίσει.

Κινήθηκα προσεκτικά και αθόρυβα στην αίθουσα και έφτασα στο κέντρο, εκεί, όπου τριγύρω από ένα στρόγγυλο παράταιρο τραπέζι μια ομάδα συμπολεμιστών, μέσα από τα ακουστικά και τις οθόνες τους, επιτηρούσαν και κατέγραφαν. Δε με άκουσαν να πλησιάζω, έτσι όπως ήταν στην τέχνη τους δοσμένοι και μάλλον τρόμαξαν, όταν με είδαν ξαφνικά να στέκω πάνω από τα κεφάλια τους. Με ρώτησαν τι δουλειά είχα εγώ εκεί και ποιος με άφησε να μπω και φυσικά σε ποια ομάδα αίματος ανήκω. Τους είπα αυθόρμητα μια αλήθεια και δυο ψέματα και εκείνοι τότε με άφησαν να παρακολουθήσω τη δουλειά τους.

Μάλιστα, ο

νεότερος της ομάδας φάνηκε πρόθυμος πολύ να μου εξηγήσει τι ακριβώς συνέβαινε στο έβδομο υπόγειο

και να μου λύσει τις όποιες ενδεχόμενές μου απορίες.

Μου πρόσφερε τα ακουστικά του και δείχνοντας μου με καμάρι την οθόνη του μου αποκάλυψε περήφανα το πρόσωπο της φρίκης. Προσπάθησα πολύ να καταλάβω τι ήταν αυτό που έβλεπα και άκουγα, αλλά ακόμα και το δικό μου, το τόσο εγκληματικά ευφάνταστο μυαλό, χωρίς βοήθεια δε θα μπορούσε να καταδυθεί ποτέ σε τέτοιο βάθος παράνοιας και τρόμου. Ο πρώην άνθρωπος που έβλεπα μπροστά μου – κάποιος δικός μας λιποτάκτης προφανώς ή αιχμάλωτος των άλλων- μιλούσε σε κάποια άγνωστη και σκοτεινή διάλεκτο και έλεγε κάποια λόγια, που ίσως μονάχα στον κόσμο των νεκρών να έβρισκαν κάποιο νόημα, ενώ συνόδευε τις αναρχοφωνές του με έναν ασπόνδυλο δαιμονικό χορό, καθώς κινούνταν διαρκώς και ακατάληπτα μέσα σε ολόκληρο το εύρος της εικόνας.

Έμεινα να τον παρατηρώ για όση ώρα η ανοχή των αισθήσεών μου το επέτρεπε και όταν τελικά απέστρεψα την προσοχή μου ζαλισμένος, είδα τότε στα πρόσωπα των συναδέλφων μου την γνώριμη ανθρωποφάγα όρεξη των παλαιών να προκαλέσουν τον πρωτάρη.

Τι είναι αυτό, τους ρώτησα, χωρίς καν να χρειαστεί το στόμα μου να ανοίξω.

«Αυτό είναι η κόλαση, κύριε απολυμαντή! Δεν έχετε ποτέ ακούσει να μιλούν για αυτήν;»

Να μιλούν οι άλλοι, ναι, πολλές φορές - μα εδώ μιλάει από μόνη της η κόλαση. Τι είναι αυτό; «Αυτό είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα της ανθρώπινης διάνοιας. Η κορωνίδα της δημιουργίας. Η αποθέωση των δυνάμεων του σύμπαντος και ταυτόχρονα η ίδια η κατάλυσή τους».

Είχα ακούσει, πολύ πριν καταταχτώ, πως οι τετραρχικές δυνάμεις ασφαλείας είχαν αρχίσει πειραματικά να κάνουν χρήση νέων ερευνητικών μεθόδων, κατά τις οποίες οι ύποπτοι εμβολιάζονταν με την ψευδαίσθηση ενός πολύ αληθοφανούς θανάτου, προκειμένου να είναι πιο φιλικόι και συνεργάσιμοι. Στη συνέχεια και κατά τη διάρκεια της κατήχησής μου στη σχολή είχα την ευκαιρία –τολμώ να πω και την τιμή- να συμμετάσχω και ο ίδιος σε παρόμοια περιστατικά εικονικών εκτελέσεων, που περιλάμβαναν από άνδρους πνιγμούς έως και λιθοβολισμούς με πέτρες ολογράμματα. Είχα τολμήσει, μάλιστα, να αμφισβητήσω εγγράφως την αποτελεσματικότητα αυτών των πειραμάτων σε έκθεση προς τον προϊστάμενό μου, ο οποίος μου υποσχέθηκε να μελετήσει επισταμένως τις

προτάσεις μου.
Δυστυχώς δεν πρόλαβε να τηρήσει αυτήν του την υπόσχεση, αφού μια έρευνα του γραφείου πολύ εσωτερικών υποθέσεων της Νήσου ενέταξε σύντομα και τον ίδιο στην αποικία των υπόπτων.

«Ο εικονικός θάνατος από μόνος του δεν αρκεί. Αυτό που είδατε και ακούσατε είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή μέθοδο ανάκρισης. Ονομάζεται Σεόλ και θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτελεί ένα είδος εικονικής κολάσεως. Οι ύποπτοι, μετά τον ψευτοθάνατό τους

—εν προκειμένου συνήθως προτιμούμε μια σχετικά ανώδυνη εκτέλεση—

τοποθετούνται μέσα σε ειδικά διαμορφωμένα κλουβιά, κατασκευασμένα αποκλειστικά από καθρέφτες. Εκεί δε μπορούν παρά να έρθουν αντιμέτωποι με τον ίδιο τους τον εαυτό, την ύπαρξή τους -ή ό,τι έχει απομείνει από αυτή- πολλαπλασιαζόμενη εις το διηνεκές μέσω των πολλαπλών ειδώλων. Κανένα άλλο πρόσωπο δεν μπορούν να δουν και κανένα άλλο βλέμμα δεν είναι δυνατόν να τους κοιτάξει. Στο μεταξύ, οι αντιδράσεις τους καταγράφονται από ειδικά τοποθετημένες κρυφές κάμερες και μικρόφωνα και μεταφέρονται σε αυτήν εδώ την αίθουσα, όπου εμείς τις αποκωδικοποιούμε και τις αναλύουμε».

Ο ξεναγός μου στον τεχνητό Άδη θεώρησε μάλλον ότι μου είχε δώσει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που ζητούσα, μα εγώ ήθελα να μάθω κάτι ακόμα. Πόσο διαρκεί αυτό το μαρτύριο; «Στην πραγματικότητα μερικές ώρες, ώσπου οι βιολογικές ανάγκες του υπόπτου να του προδώσουν αργά ή γρήγορα το τέχνασμα. Μέσα στο μυαλό του όμως, έτσι όπως του έχει χειρουργικά αφαιρεθεί η αίσθηση του χρόνου και όπως έχει δια του εικονοθανάτου του πειστεί για τα καλά πως έχει ήδη στην άλλη πλευρά περάσει, θα λέγαμε ότι μάλλον κρατάει λίγο παραπάνω.» Όλοι οι παριστάμενοι που κάθονταν γύρω από εκείνο το τραπέζι ξέσπασαν ξαφνικά στα γέλια, εκτός από εμένα, που αν και η υποψία της απάντησης είχε αρχίσει ήδη να μου ροκανίζει το στομάχι, επέμεινα.

Δηλαδή;

«Δηλαδή, κύριε απολυμαντή,

για πάντα!»

Έξι χρόνια μετά και άγνωστο πόσους μήνες, αιχμάλωτος μιας φάρσας που είχα στήσει μόνος μου, αναρωτιόμουν πως θα αντιδρούσαν άραγε όλοι εκείνοι οι παλιοί συνάδελφοι, αν με έβλεπαν εκείνη τη στιγμή να ψηλαφώ τους τοίχους και το κρεβάτι

του κελιού μου ψάχνοντας μήπως στην τύχη βρω κρυμμένα εξαρτήματα καταγραφής των αντιδράσεων μου. Είχα αρχίσει να πιστεύω πως ίσως όλα αυτά δεν ήταν τίποτα άλλο τελικά πέρα από μια παρόμοια φριχτή ανθρωποπαγίδα, που μέσα της είχα εγκλωβιστεί, χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ, παρασυρμένος από μια πρόταση

κάποιου κυρίου Κάπα

και από την αυτοκαταστροφική μανία μου να αναζητώ διαρκώς αλλιώτικες καινούριες εμπειρίες. Και κάπως έτσι ίσως να βρέθηκα εγώ να αποτελώ το αντικείμενο της παρατήρησης και της μελέτης κάποιων αγνώστων άλλων. Μπορεί εγώ να γνώριζα πως ήμουν ακόμα ζωντανός, όμως δεν ήξερα για πόσο καιρό ακόμα αυτό θα με βοηθάει να κρίνω τις συνθήκες, να αναλύω την κατάσταση και να αντιδρώ ανθρώπινα απέναντι σε αυτήν την αρχιτεκτονική, αλλά και νομική ταυτόχρονα, παράνοια που με είχε περιβάλει.

Από ποιους, όμως, προς εξυπηρέτηση τι είδους σκοτεινών σκοπών - και τέλος το σημαντικότερο,

γιατί, άραγε, επέλεξαν εμένα;

Φυσικά δεν είχα πιστέψει ούτε μια λέξη από όλα

εκείνα που ο διευθυντής της φυλακής προσπάθησε, με τόσο γελοίο τρόπο, να μου φυτέψει μες στη μνήμη μου. Δεν είχα διαπράξει κανένα έγκλημα, που να επισύρει μια τέτοιου είδους εξωφρενική ποινή. Δεν είχα καταδικαστεί ποτέ και κανένα -σε αυτόν, τουλάχιστον, τον κόσμο- δικαστήριο δε μου επέβαλε ποτέ ούτε καν πρόστιμο χρηματικό για κάποιο λάθος, που να είχα, έστω και από αμέλειά μου, κάνει. Και τελικά, τέτοια ολέθρια και ολοκληρωτική ποινή, σε ολόκληρο το νομικό και υπονομικό μας σύστημα, από όσο μπορούσα έστω να γνωρίζω ή να φαντάζομαι, δεν είχε υπάρξει ακόμα. Άρα, αφού δεν υπήρχε ποινή, δεν μπορούσε να υπάρξει ούτε και φυλακή.

Μα τότε, εάν δεν ήταν φυλακή αυτή η κυκλώπεια κατασκευή, που έμοιαζε να έχει ανεγερθεί με κέντρο βάρους της εμένα, τότε τι άλλο θα μπορούσε να ήταν; Και κυρίως, πως γινόταν να έχω βρεθεί εκεί, χωρίς να το θυμάμαι. Η αλήθεια είναι πως ένα μικρό κενό έχασκε κάπου χαμηλά στο μαυροπίνακα των αναμνήσεών μου. Μπορούσα πολύ καλά να θυμηθώ τον κύριο Κάπα στο γραφείο μου, την κουκίδα στο αρχιπέλαγος του χάρτη, το αποχαιρετιστήριό μας δείπνο, το ψέμα μου, το δάκρυ της και ύστερα το πλοίο, τη ναυτία, τους κέδρους στην ακτή, τα τείχη και τα εξωτερικά φυλάκια, την ψεύτικη διαπίστευση, την παράδοση

των ηλεκτρονικών παραρτημάτων μου. Θυμόμουν ακόμα, αν και κάπως πιο θολά, κάποιες ιατρικές εξετάσεις και κάποια ψεύτικα χαμόγελα και παραδόξως έπειτα από αυτά το πρώτο ξύπνημά μου ανάσκελα πάνω σε ένα τετράγωνο κρεβάτι και κάτω από ένα επίσης τετράγωνο παράθυρο. Κάπου είχε μάλλον χαθεί μια μικρή μα κρίσιμη λεπτομέρεια. Μες στον κυβόλιθο αυτόν που απουσίαζε από της μνήμης μου τον τοίχο θα μπορούσε να είχαν στο μεταξύ συμβεί τα πάντα ή έστω κάτι ελάχιστο που ίσως να έλυνε με κάποιο τρόπο το μυστήριο. Ίσως της φυλακής οι ιατρονόμοι να με είχαν ύπουλα ναρκώσει και στη συνέχεια οι σκοτεινοί μου απαγωγείς να με μετέφεραν σε κάποιο άλλο έδαφος της Νέας Γεωγραφίας, μπορεί σε έναν άλλον εκτός συστήματος πλανήτη ή ακόμα πιο βαθιά στις αποθήκες του μανδύα ή μέσα στου φλοιού αυτής της Γης τα κάτεργα.

Πάντως στη μικρή νησιώτικη σωφρονιστική αποικία της επιλογής μου δε θα μπορούσα πια να βρίσκομαι, αν και κάθε φορά που τρύπωνε εκείνη η τετραγωνισμένη παραθαλάσσια υποαίσθηση μέσα από τον επουράνιο φεγγίτη μου, με έκανε ακόμα και για αυτό να αμφιβάλλω. Από το παράθυρο στην οροφή του κύβου μου, εκτός από αυτήν την –ίσως όχι και τόσο μακρινή- θαλασσινή ιδέα, ερχότανε στα αυτιά μου κατά

διαστήματα και μια μεταλλική παράταιρη συγχορδία, φτιαγμένη λες από άγνωστα εργαλεία και υλικά που, όσο περνούσαν οι νύχτες και οι μέρες, τόσο έμοιαζε και αυτή να απομακρύνεται. Και υπήρξαν αρκετές φορές που τόλμησα να φανταστώ πως έχω μυστικά μεταφερθεί στο κέντρο ενός απέραντου δαιμονικού εργοταξίου, που μέρα-νύχτα ύψωνε διαρκώς νέα παράλληλα

τετράγωνα

τειχών, καθιστώντας έτσι ολοένα και λιγότερο ανθρωπίνως δυνατό το όραμα της δίκαιας απόδρασής μου. Λες και είχε στηθεί τριγύρω μου ένας παμφάγος σατανικός μηχανισμός με απώτερο σκοπό, όχι απλώς τον εις το διηνεκές παράλογο εγκιβωτισμό μου, αλλά και την βαθμιαία εξαφάνιση ολόκληρου του έξω κόσμου.

Πώς ήταν, όμως, δυνατό, ολόκληρο αυτό το υπερσωφρονιστικό θηρίο να σχεδιάστηκε, έτσι απλά, για να φιλοξενήσει μέσα του έναν και μόνο τρόφιμο;

Πώς γίνεται, άραγε, τόσες δυνάμεις, τόσοι άνθρωποι, τόσα μυστικά να έχουν, έτσι εύκολα, τεθεί στην υπηρεσία του ενός μοναχικού φυλακισμένου φαραώ;

Και τέλος πώς θα μπορούσα να πιστέψω πως όλα αυτά τα κωδικά χτυπήματα, που αναπαρήγαγαν πίσω από τον τοίχο μου μελλοντικά δικά μου αποσπάσματα, δεν προέρχονταν παρά από κάποιο μυστηριώδη και αόρατο συγκρατούμενο;

Ύστερα από την ανακωχή των ύποπτων Διδύμων, ο πρόεδρος Μπιουκάναν εξέδωσε διάταγμα, με το οποίο μεταξύ άλλων απαγόρευε στο εξής την εφαρμογή μεθόδων απόσπασης πληροφοριών που βασιζόνταν σε τεχνικές εικονικών θανάτων. Δε ξέρω ποια υπήρξε μετά από αυτό η τύχη του Σεόλ και ούτε αν τελικά υπάρχει στ' αλήθεια τέτοια κόλαση που να θυμίζει εκείνη την εικονική, που κάποτε επινόησαν κάποια από σκοταδοτραφή μυαλά της Τετραρχίας.

Εκείνη τη στιγμή πάντως εγώ, από τα βάθη της νεκρής μου θάλασσας, από την κοιλιά της πέτρινής μου σαρκοφάγου, ελεύθερος πια από κανόνες και εντολές, μπορούσα να φαντάζομαι πως, όταν άναψαν ξανά τα φώτα στον πλανήτη, οι εμπόλεμοι πετάξαν τις στολές και έτσι μοιραία πολλαπλασιάστηκαν πάνω στη γη οι πληθυσμοί των πάντα ανυποψίαστων υπόπτων, στη θέση του εικονικού θανάτου άρχισαν, λέει, να εφαρμόζονται πειράματα εικονικής ζωής. Και τώρα πια όλοι, ακόμα

και οι εφευρέτες του κακού και οι δήμιοι, μοιάζει να έχουμε για τα καλά ξεγελαστεί.

Και τώρα όλοι μας νομίζουμε πως ζούμε.

αφού αντελήφθησαν ότι είχαν ληφθεί ασφυκτικά μέτρα ασφαλείας στους χώρους γύρω από τις φυλακές και η οποιαδήποτε απόδρασή τους ή άλλη ενέργεια δεν ήταν πλέον εφικτή κατά το ίδιο χρονικό διάστημα της εξεγέρσεως και συγκεκριμένα τις πρωινές ώρες της 16.11.1995 ο κατηγορούμενος Ν.Π. μαζί με τον συγκρατούμενό του Κ.Φ. εισήλθαν στον ειδικό χώρο κράτησης της πτέρυγας Γ' όπου γινόταν η απομόνωση ορισμένων κρατουμένων για διάφορους λόγους την ώρα εκείνη στο κελί 1 του χώρου αυτού (απομόνωσης) βρισκόταν ο Δ.Κ. που εξέτιε μικρή ποινή ως τοξικομανής ο κατηγορούμενος Ν.Π. εντελώς αιφνιδιαστικά και απρόκλητα σε συνεργασία με τον Κ.Φ. επιτέθηκαν κατά του παθόντος Δ.Κ. και κατάφεραν κατ' αυτού με τα χέρια γρονθοκοπήματα στη κεφαλή και άλλα σημεία του σώματός του και με αιχμηρά αντικείμενα μικρό σουβλί και άλλα όργανα είκοσι τρία (23) πλήγματα στην καρδιά και στην πλάγια θωρακοσφυϊκή χώρα από τα κτυπήματα αυτά και τα πλήγματα με αιχμηρά αντικείμενα υπέστη ο παθών κακώσεις στην κεφαλή στη γνάθο στα οστά στην προκάρδια χώρα τρώσεις στην καρδιά στην επιφάνεια της σπλήνας και περινεφρική θλάση αριστερά, όπως αυτά λεπτομερώς περιγράφονται και στο διατακτικό της παρούσης (βλ. ιατροδικαστική έκθεση νεκροψίας) στη συνέχεια και

ενώ ο παθών ήταν ακόμη ζωντανός οι ανωτέρω δράστες απαγχόνισαν αυτόν με τη χρησιμοποίηση του σεντονιού του ως βρόχο και προκάλεσαν έτσι το θάνατό του μετά δε το θάνατό του έθεσαν φωτιά αφού περιέλουσαν το σώμα με πετρέλαιο με την συνεργασία και άλλων μεταξύ των οποίων των αδελφών Π.Σ. και Χ.Σ. με αποτέλεσμα να απανθρακωθεί ο παθών κατά το 70% της επιφανείας του από το αποδεικτικό υλικό αποδείχθηκε ότι δε συντρέχει στο πρόσωπο των κατηγορουμένων περίπτωση ελαττωμένου καταλογισμού αφού αυτοί προέβησαν στην τέλεση των πράξεών τους σε κατάσταση πλήρους συνειδήσεως αυτοπεποιθήσεως και εκφράσεως του εσωτερικού ψυχικού τους κόσμου και των άγριων ενστίκτων τους αφού αντελήφθησαν ότι είχαν ληφθεί ασφυκτικά μέτρα ασφαλείας στους χώρους γύρω από τις φυλακές και η οποιαδήποτε απόδρασή τους ή άλλη ενέργεια δεν ήταν πλέον εφικτή

«Ο υπολογιστής του Μάριου χάλασε και χάθηκαν όλα όσα είχαμε κάνει στη μακέτα! Πάλι από την αρχή! Κάποιος μας γκαντέμιασε!» Διάβασα το μήνυμά της τη στιγμή ακριβώς που έβγαينا από το μετρό. Στάση Ακρόπολη. Την ίδια ακριβώς στιγμή -κι άλλη σύμπτωση;- άναβαν οι προβολείς στον ιερό το βράχο. Το μνημείο των μνημείων να φωτίσουν πριν το αρπάξει η νύχτα. Η μέρα έφευγε και ο ηλεκτρισμός επισημοποιούσε την αναχώρησή της με το πιο χαρακτηριστικό τρόπο. Στάθηκα και την κοίταξα και για μια στιγμή -σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις μια στιγμή φτάνει και περισσεύει- μου φάνηκε πως διέκρινα έναν τόνο ειρωνείας σε τούτα εδώ τα μάρμαρα. «Τι γελάς; Τι κοροϊδεύεις; Εσύ θα τα κατάφερνες καλύτερα; Ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να βγει ένα περιοδικό; Θέλει δουλειά πολλή...» Αυτό ήταν. Έπρεπε να μείνω ψύχραιμος. Τώρα το ειρωνικό χαμογελάκι είχε γίνει γέλιο σπαρταριστό. Γύρευε το θυμό μου. Τη δόξα του Μοροζίνι ζήλεψα. Κι είπα να δώσω εντολή. Να στρέψω τα κανόνια μου στα μάρμαρά της πάνω. Να την αποτελειώσω. Να μείνουν οι προβολείς μονάχοι. Να φωτίζουν το ιερό οικόπεδο. Της έστρεψα την πλάτη. Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις αυτό είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει κανείς. Γύρισα ξανά στο μήνυμα. Το φως της οθόνης μου φάνηκε στοργικό. Σχεδόν αδελφικό. Γύρευε την απάντηση. Τι να τους πω τώρα; Τι να τους απαντήσω; Τρακόσια είκοσι χιλιόμετρα μακριά

τους, ξέχασα γιατί έφυγα. Αυτοί να το παλεύουν
τρεις μήνες τώρα. Κι εγώ ούτε μια λέξη να μην έχω
ακόμα βρει για να τους γράψω. Έναν τίτλο μονάχα.
Ένα όνομα κι αυτό αμετάφραστο. «Πες τους τι
σημαίνει, τότε! Όποιος δε γράφει, μεταφράζει,
νεαρέ!» Άκουσα τη φωνή - κράτησα τη ζωή μου.
Γύρισα και την κοίταξα κι είχανε γίνει οι προβολείς
χριστουγεννιάτικα φωτάκια αναρριχητικά να
στολίζουν τις μετώπες της. Ίδια με μάνα που τα ξέρει
όλα ξέρασε το χρησμό της, κλείδωσε το
υπνοδωμάτιο και κατάπие το κλειδί. Μη σηκωθεί τη
νύχτα ο έφηβος Οδυσσέας κι υπνοβατήσει το γύρο
του κόσμου σε δώδεκα σελίδες. Άγγιξα τον αέρα κι
είδα το χρόνο να σταματά. Να πάρει μια ανάσα, που
κόντευε κι αυτός να σκάσει απ' την τρεχάλα.
Επωφελήθηκα και έστριψα τσιγάρο. Έψαξα στις
τσέπες να ξαναβρώ το φυλαχτό σπιρτόκουτο απ' το
καφέ του Βερολίνου. Έσπρωξα το συρτάρι του κι
άκουσα το τραγούδι. Τόσα χιλιόμετρα κι ούτε μια
λέξη δε βρήκες να τους πεις. Τόσοι σταθμοί, τόσες
καρδάρες γάλα που γέμισες για να τους δώσεις μια
και να το χύσεις. Να φτιάξεις το δικό σου γαλαξία,
όλα τ' αστέρια σου να τα χωρά. Τόσα εισιτήρια,
σελιδοδείκτες στη ζωή σου έγιναν. Κι ήταν το
γραφείο με τα απολεσθέντα αντικείμενα το
αγαπημένο σου νησί σε κάθε σου ταξίδι. Τόσα τοπία
μέσα σου. όλο τον κόσμο γύρισες να βρεις να τα
ταιριάξεις. Ο γύρος του κόσμου μ' ένα κουτί
βρεγμένα σπύρτα. Το χιόνι του Δεκέμβρη απόγευμα

να πέφτει έξω απ' την τζαμαρία του Bleibtreu cafe.

Καφέ Μείνε Πιστός στην Bleibtreustrasse. Οδός
Μείνε Πιστός. Χαμένη λεωφόρος και δρόμος της
απώλειας. Μείνε πιστός σ' αυτά που πρόδωσες. Κι
ας χάλασε ο υπολογιστής. Κι ας χάθηκαν όλα όσα
είχαμε κάνει στη μακέτα. Έτσι! Πάλι απ' την αρχή! Ο
γύρος του κόσμου σε ογδόντα ανάσες. Bleib treu,
νεαρέ! Και καλά ταξίδια!

σε βρηκα

κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις dreamtigers

κεντρική διάθεση: www.dreamtigers.gr

une halte dans l'antichambre

στον Πέτρο

Βόλος, Νοέμβριος 2016

1φ
©

γιάννης αντάμης
dreamtigers